

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobce **J. Š.**, bytem J. 241, B. – venkov, zastoupeného obecným zmocněncem P. K., bytem P., Č. A. 601, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2014, č. j. 51277-2/2014-900000-304.4, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 1. 8. 2014, č. j. 41590/2014-580000-12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 2. 2. 2014 v čase cca 13:15 hod

jako řidič vozidla v systému časového zpoplatnění užil zpoplatněnou pozemní komunikaci R35 ve směru Mohelnice – Olomouc (místo zjištění 253,5 km), motorovým vozidlem Mercedes – Benz CLK 200 K tmavé barvy RZ X (dále jen „vozidlo“), aniž by byl uhrazen časový poplatek. Tímto jednáním žalobce nesplnil povinnost danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Dále byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že neodstranil díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku z viditelného místa ve vozidle po skončení jeho platnosti. Tímto jednáním nesplnil žalobce povinnost danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích. Za tato jednání byla žalobci uložena v souladu s ustanovením § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích sankce pokuty ve výši 4.000 Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení přestupku paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

Žalobce se domnívá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť správní orgány vydaly své rozhodnutí v rozporu se spisy, kdy aplikovaly nesprávnou právní kvalifikaci na zjištěný skutkový stav. Žalobce namítá, že:

- 1) byl zastaven v úseku komunikace, která nepodléhá systému časového zpoplatnění. Žalobce byl zastaven na nájezdu na silnici pro motorová vozidla R35 v prostoru km 253,5 ve směru na Olomouc, na nějž najel v důsledku zmatečného značení při vyjíždění z benzinové stanice PapOil. Ve správním spise neexistuje žádný důkaz, že by užil zpoplatněnou komunikaci. Žalobce užil pouze nájezdu na zpoplatněnou komunikaci, nikoli zpoplatněnou komunikaci samotnou, tento nájezd není v celé své délce označen dopravní značkou IP 15a, a proto má žalobce za to, že se přestupek nestal. Žalobce dále uvádí, že pokud by jej celníci nevyzvali, aby je následoval na parkoviště v prostoru 259 km R35, otočil by se na nájezdu, tedy před značkou IP 15a a spáchal by tak přestupek s nižší pokutou;
- 2) žalobce nemohl v řízení řádně hájit svá práva, neboť si zvolil k zastupování zmocněnce, který požádal dle § 19 odst. 3 správního řádu o doručování písemností na e-mail o.@z..eu, avšak zmocněnci nebyla žádná písemnost od správních orgánů na tuto adresu doručena, ani neexistuje žádný důkaz o tom, že by nějaká písemnost byla elektronicky na tuto elektronickou adresu vypravena. I proto se zástupce žalobce seznámil s obsahem rozhodnutí až dne 28. 11. 2014, kdy nahlédl u celního úřadu do spisu. Dle názoru žalobce k doručování na adresu trvalého pobytu nelze přihlídnout, neboť správnímu orgánu nevzniklo oprávnění na tuto adresu doručovat, neboť to vzniká až poté, co je adresátu písemnost vypravena e-mailem, avšak tento její příjem nepotvrdí. To však předpokládá řádné vypravení písemností, které zde nenastalo. Proto žalobci nebyly písemnosti řádně doručeny, v čemž žalobce spatřuje důvod pro postup soudu dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Navíc žalobci odeslané písemnosti nebyly podepsány elektronickým podpisem. Elektronický podpis je obligatorní náležitostí každé elektronické zprávy, má-li být zpětně přezkoumatelné její odeslání s deklarovaným obsahem. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 – 70. Zprávy bez tohoto podpisu nebyly žalobci doručeny, neboť SPAM filtr na elektronické

- adrese zástupce takové zprávy nepřijme, neboť nepredikuje, že by orgán státní správy vypravil e-mail neopatřený elektronickým podpisem;
- 3) se nekonalo ústní jednání, které je dle zákona o přestupcích obligatorní, a to i v případě, že se účastník řízení odmítne bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu se dostavit;
 - 4) protokol o důvodném podezření z porušení právních předpisů ani úřední záznam nejsou samostatně použitelné důkazy, neboť v obou případech jde o jednostranný úkon celníka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008, a nálezný Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II ÚS 788/02), fotodokumentace neprokazuje, že žalobce užil zpoplatněný úsek komunikace, tj. nemá žádný vztah k prokázání přestupku dle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Z důvodu neexistence dalšího důkazu měl správní orgán řízení o přestupku pro důkazní nouzi zastavit nebo provést další dokazování (např. výslechem celníka či spolujezdce žalobce).

Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí jako nedůvodné. Je přesvědčen, že žalobce nebyl krácen na svých právech.

Ze správního spisu soud zjistil, že dle protokolu o důvodném podezření z porušení právních předpisů, sepsaného celním úřadem dne 2. 2. 2014, dne 2. 2. 2014 ve 13:15 hodin byl pomocí nápisu STOP a modrých majáků zastaven na nájezdu na zpoplatněnou komunikaci R35 na km 253,5 ve směru na Olomouc žalobce, který měl vozidlo vybaveno pouze neplatným časovým kupónem (desetidenním ze srpna 2013). Řidič odmítl blokové řízení o přestupku a odmítl se vyjádřit do protokolu, tento rovněž odmítl podepsat. O přestupku byla pořízena fotodokumentace vozidla, čelního skla a neplatného dálničního kupónu, která je součástí protokolu. Celní úřad sepsal úřední záznam, z něhož se podává, že již ve 13:00 hodin u obce Loštice na 240 km na komunikaci R35 bylo zjištěno vozidlo žalobce, které nebylo opatřeno platným dálničním kupónem. Hlídka se pokusila vozidlo dojet, po dobu jízdy za vozidlem byly zapnuty modré majáky. Vozidlo pokračovalo směrem na Olomouc a sjelo na sjezdu do Litovle na km 248,0. Hlídka pokračovala za vozidlem, to se jí však ztratilo z dohledu. V cca 13:15 hlídka spatřila vozidlo na nájezdu na R35 na km 253,5 u obce Unčovice, kde se hlídce pomocí ZVZ, oranžové zadní rampy a nápisu STOP podařilo vozidlo zastavit v připojovacím pruhu. Protože řidič odmítl blokové řízení, pokračovala hlídka na bezpečné místo na parkoviště na km 259,5, kde sepsala protokol o důvodném podezření z porušení právních předpisů. Dne 3. 6. 2014 vydal celní úřad příkaz, jímž uznal žalobce vinným z výše uvedených přestupků. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Dále bylo v písemnosti uvedeno, že žalobce si zvolil zmocněnce, P. K., který plnou moc přijal, a který žádá o doručování písemností na e-mailovou adresu o.@z..eu. Plná moc byla přiložena. Dne 1. 7. 2014 oznámil celní úřad pokračování v řízení a zároveň nařídil ústní jednání a předvolal k němu žalobce, a to na den 18. 7. 2014 v 10:00 hodin, pokud by se k jednání žalobce nedostavil a ze závažných důvodů se omluvil, stanovil další termín na 24. 7. 2014 v 10:00 hodin a případně na den 31. 7. 2014 v 10:00 hodin. Celní úřad písemnost dne 1. 6. 2014 odeslal na elektronickou adresu:

o.@z..eu, přijetí zprávy nebylo potvrzeno, proto následně odeslal zprávu na adresu trvalého pobytu zmocněnce, tato byla doručena fikcí dne 10. 7. 2014.

Dne 1. 8. 2014 bylo ve věci vydáno rozhodnutí celního úřadu, kterým byl žalobce shledán vinným z výše uvedených přestupků. Předmětné rozhodnutí bylo rovněž doručeno zmocněnci žalobce na e-mailovou adresu o.@z..eu, zmocněnec žalobce opět nepotvrdil jeho přijetí, a proto celní úřad odeslal rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce, když zásilka byla doručena dne 18. 8. 2014 fikcí. Dne 26. 8. 2014 podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, přičemž tvrdil, že se o jeho vydání dozvěděl z neoficiálních zdrojů, že mu rozhodnutí nebylo doručeno a že žádá o jeho doručení. Následně byl zástupce žalobce vyzván, aby doplnil odvolání o zákonné náležitosti, opět mu bylo předmětné usnesení odesláno na e-mailovou adresu o.@z..eu, žalobce nepotvrdil přijetí písemnosti, a proto byla zmocněnci výzva zaslána na adresu jeho trvalého pobytu, kde mu byla zásilka doručena fikcí dne 15. 9. 2014. Žalobce na výzvu nereagoval. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, když dospěl k závěru, že rozhodnutí celního úřadu obsahuje všechny formální náležitosti, v odůvodnění rozhodnutí je náležitě popsán zjištěný skutkový stav, uvedl důkazy, o které napadené rozhodnutí opřel, a provedl jejich hodnocení. Žalovaný zjistil, že k vydání napadeného rozhodnutí došlo v jiný den, než na který bylo nařízeno jednání ve věci a absentuje protokol o ústním jednání. K tomu však uzavřel, že tako vada nemá za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K žalobní námitce č. 1) krajský soud musí předně uvést, že rozhodnutí celního úřadu vymezuje místo zjištění spáchání přestupku jednoznačně, a to 253,5 km zpoplatněné pozemní komunikace R35, což je prokázáno úředním záznamem ze dne 2. 2. 2014 a protokolem o důvodném podezření z porušení právních předpisů ze dne 2. 2. 2014. Seznam zpoplatněných pozemních komunikací byl v době spáchání přestupku určen přílohou č. 2 vyhlášky č. 435/2012 Sb., když mezi vyjmenovanými silnicemi je i R35 v úseku Mohelnice, jih - Křelov (exity 235-261).

Pokud žalobce, který byl po celou dobu správního řízení pasivní, se poprvé až v žalobě snaží tyto skutkové závěry svými tvrzeními zpochybnit, když uvádí, že byl zastaven v úseku komunikace, která nepodléhá časovému zpoplatnění, musí krajský soud s odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatovat, že dle jeho názoru procesní pasivita přestupce v prvním stupni i v odvolacím řízení v zásadě znemožňuje, aby přestupce přenesl dokazování až ke krajskému soudu. Na provedení důkazů k prokázání nových skutkových tvrzení je třeba trvat jen tehdy, pokud tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, např. pokud by bylo odvolací rozhodnutí pro přestupce objektivně překvapivé, tak tomu však v tomto případě rozhodně nemohlo být, neboť žalobci muselo být nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že žalobce

přestupek spáchal, jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Domníval-li se žalobce, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení a zjevně účelové pasivitě žalobce v jeho celém průběhu nelze jeho námitku směřující do nesprávného skutkového zjištění (místa zastavení vozidla) projednat v řízení před správním soudem (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015 č. j. 7 As 83/2015-56, obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43).

Ačkoli je řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 s. ř. s. obecně řízením v plné jurisdikci, existují limity týkající se možnosti uvádět skutkové novoty až v řízení před krajským soudem. Je plně na účastnících řízení, aby svým procesním postupem dbali na řádné hájení svých práv a již v řízení před správními orgány uváděli všechny jim známé rozhodné skutečnosti, které mohou mít vliv na správné zjištění skutkového stavu. K tomu blíže Nejvyšší správní soud, který ve výše uvedeném rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, uvedl, že: *„Jak Nejvyšší správní soud konstantně dovozuje z výše citovaného ust. § 77 odst. 2 s. ř. s., správní soudnictví není pokračováním správního řízení a určité skutečnosti je možné posuzovat nově až zde, a žalobce proto může uvádět také nové, ve správním řízení neuplatněné, důvody (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, č. Sb. NSS 1742/2009). Stále však platí, že v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce proto nemůže v žalobě uvádět nová skutková tvrzení, jejichž cílem je rozšířit či změnit skutkový stav, ze kterého napadené rozhodnutí vycházelo. Jak tedy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, „soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán [...]. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. [...] nově prováděné dokazování tedy vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží“* (zde sedmý senát cituje pasáž z rozsudku č. j. 2 Afs 35/2009 – 91, č. j. 1 As 148/2011 – 52 a č. j. 1 Afs 103/2009 – 232), a souhlasně uvádí, že v „souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy.“]

Krajský soud tak uzavírá, že vzhledem k pasivitě žalobce v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně místa zastavení v současné fázi projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity žalobce přezkoumávána v průběhu správního řízení (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43).

K námitce č. 2) žalobce krajský soud uvádí, že správní orgány doručovaly na

elektronickou adresu, kterou si zvolil zmocněnec žalobce. Soud poukazuje na znění ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu, že doručováním na elektronickou adresu správní orgán doručuje tehdy, může-li to přispět k urychlení řízení a tedy považuje za naprosto dostatečné potvrzení o doručení se zprávou, že však cíl neodeslal oznámení o doručení, jak je má ve spise založen správní orgán. Žalobce však nepotvrdil přijetí zprávy, což zdůvodňuje chybějícím elektronickým podpisem správního orgánu, v jehož důsledku byly tyto zprávy SPAM filtrem odmítnuty. K povinnosti správního orgánu opatřit elektronický úkon uznávaným elektronickým podpisem se vyjádřil ve svém rozhodnutí ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015-37, Nejvyšší správní soud, v němž uvedl, že [28] *ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu, které upravuje doručování "v opačném směru", tj. ze strany správního orgánu účastníkovi řízení na jím sdělenou elektronickou adresu oproti § 37 odst. 4 správního řádu neupravuje situaci, kdy elektronický úkon (e-mail) není podepsán uznávaným elektronickým podpisem. Nejvyšší správní soud má s ohledem na výše uvedené za to, že i kdyby předmětný e-mail vyhotovený pracovníkem správního orgánu prvního stupně skutečně nebyl podepsán uznávaným elektronickým podpisem (nasvědčuje tomu chybějící záznam o uznávaném elektronickém podpisu ve vytisknutém e-mailu), nelze z této skutečnosti bez dalšího dovozovat nezákonnost vypravení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně elektronickou formou, jak to činí stěžovatel v kasační stížnosti, neboť je zřejmé, který konkrétní pracovník správního orgánu e-mail odeslal a jsou tak splněny požadavky na doložení nespornosti (autenticity) jeho autora a obsahu. Případné neopatření předmětného e-mailu, v jehož příloze bylo zmocněnkyni stěžovatele zasláno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, uznávaným elektronickým podpisem proto nemůže být bez dalšího považováno za natolik závažnou vadu, aby způsobila nezákonnost doručování rozhodnutí správního orgánu prvního stupně prostřednictvím e-mailu. Jedná se o podobnou vadu, jako kdyby správní orgán doručil účastníku řízení přípis, na němž by chyběl vlastnoruční podpis osoby zodpovědné za správnost jeho vyhotovení. Nelze proto přisvědčit ani stěžovateli závěru, že k předmětnému e-mailu nelze s ohledem na chybějící uznávaný elektronický podpis přihlížet, odůvodněný tím, že samotná absence elektronického podpisu má za následek neúčinnost vypravení písemnosti. Poukaz stěžovatele na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 – 70, nejsou v souvislosti s touto námitkou relevantní, neboť Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval úkonem (podáním) účastníka řízení adresovaným správnímu orgánu, nikoli úkonem správního orgánu adresovaným účastníku řízení, jak tomu bylo v nyní posuzované věci.*

[30] Samotné doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není spojováno s přijetím předmětného e-mailu zmocněnkyní stěžovatele, nýbrž s následným doručením tohoto rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci (srov. § 19 odst. 3 správního řádu). Doručení písemnosti tímto způsobem je vázáno na součinnost příjemce písemnosti. Případné pochybení správního orgánu, který opomene opatřit uznávaným elektronickým podpisem zprávu, jejímž prostřednictvím zasílá doručovanou písemnost (zde rozhodnutí správního orgánu prvního stupně)

účastníkovi, proto nemůže vést automaticky k vadě následného doručení této písemnosti prostřednictvím poštovní licence a nezákonnosti rozhodnutí o zamítnutí odvolání účastníka pro jeho opožděnost.

Krajský soud se s tímto názorem Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje, neboť neshledal žádný důvod pro odklonění se od něj. V posuzovaném případě se jedná o totožnou situaci jako v případě věci posuzované Nejvyšším správním soudem, argumentace žalobců (oba jsou zastoupeni týmž právním zástupcem) je totožná, včetně odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 – 70, jenž byl Nejvyšším správním soudem, jak výše uvedeno, shledán irelevantním. Správní orgán tedy v řízení postupoval zcela v souladu s ustanovením § 19 odst. 3 a 8 správního řádu, když za situace, kdy žalobce nepotvrdil přijetí písemnosti doručované na elektronickou adresu, doručoval písemnost, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu nepožádal, tj. na adresu trvalého pobytu jeho zástupce P. K.. Všechny písemnosti, které byly ve správním řízení doručovány, byly tak doručeny řádně, neboť ve všech případech postupoval správní orgán shodně s postupem výše popsáním.

Na tomto názoru ničeho nemění ani tvrzení žalobce, že mu zprávy bez elektronického podpisu nebyly doručeny z důvodu nastavení elektronické pošty a tzv. SPAM filtru, který takové zprávy nepřipustí. Krajský soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014-34, v němž je k této problematice výslovně uvedeno, že *komunikace prostřednictvím elektronických adres s sebou nese riziko obtěžujících zpráv (SPAM), resp. přehlédnutí úřední zásilky ve změti spamů či zachycení úřední zásilky spamovým filtrem, které však na sebe stěžovatel dobrovolně bere tím, že správní orgán požádá o tento způsob doručování. Stěžovatel tvrdí, že byl zkrácen na svých právech, avšak nemožnost seznámit se s elektronickou zprávou si zapnutím spamového filtru, jak tvrdí, zjevně způsobil sám. Stěžovatel si musí být vědom toho, že pokud sám omezuje možnosti doručení zprávy, vystavuje se nebezpečí, že mu zpráva nebude moci být preferovaným způsobem doručena.*

K žalobnímu bodu č. 3) krajský soud uvádí, že je rovněž nedůvodný. Je pravdou, že celní úřad vydal napadené rozhodnutí v jiný den, než na který bylo nařízeno jednání ve věci, a že ve správním spise absentuje protokol o ústním jednání. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného vysloveným na str. 4 jeho rozhodnutí, který s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2007, č. j. 6 As 29/2006-44, a ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004-60, uvedl, že absence protokolu o ústním jednání je vadou, avšak tato v tomto případě nemá za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Jak uvedl žalovaný, žalobce byl jediným účastníkem řízení, nenavrhoval výslech svědků a celní úřad tak neměl s kým ústní jednání dne 31. 7. 2014 vést, neboť žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil. Žalovaný dále uvedl, že za těchto okolností, kdy žalobce byl seznámen s protokolem ze dne 2. 2. 2014, který odmítl podepsat a převzít, k němuž se nikdy nevyjádřil, byl seznámen se svými právy a povinnostmi v průběhu řízení a správní orgán rozhodoval na základě žalobci známých podkladů, nelze z ničeho dovodit, že by absence protokolu mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Krajský soud dále podotýká, že žalobce v žalobě navíc ani netvrdí, jak byl tím, že se v projednávané věci nekonalo ústní jednání, na které se bez omluvy nedostavil, dotčen na svých právech. Obligatorní ústní jednání v přestupkovém řízení je zákonem stanoveno právě s ohledem na ochranu práv podezřelého ze spáchání přestupku. Skutečnost, že se žalobce na žádný z termínů uvedených v předvolání nedostavil, svědčí o jeho nezájmu využít možnosti uplatnit při ústním jednání svá procesní práva, a proto na nich ani nemohl být nekonáním ústního jednání poškozen.

K žalobní námitce č. 4) týkající se nedostatečnosti důkazů a nepoužitelnosti úředního záznamu krajský soud uvádí, že otázkou možné nedostatečnosti důkazů se zabýval Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, v němž uzavřel, že za situace, kdy správní orgány neměly důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, neměly věcný důvod pro provedení výslechu celníků či spolujezdce (a to i s přihlédnutím k požadavku procesní ekonomie) a ani se s touto otázkou nemusely v rámci řízení vypořádávat, nevznese-li žalobce takový důkazní návrh. O shodnou situaci se jedná i v tomto případě, když správní orgány podle názoru krajského soudu nemohly mít pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, neboť listiny, které tvoří obsah správního spisu, a které byly podkladem pro rozhodnutí správních orgánů (protokol o důvodném podezření z porušení právních předpisů, úřední záznam, fotodokumentace), nevykazovaly žádný rozpor a ani o jejich pravdivosti nebyl důvod pochybovat a vzhledem ke skutkové jednoduchosti věci byly tyto podklady zcela dostatečné. Správní orgány tak za situace, kdy neměly důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a žalobce sám v řízení žádné důkazní návrhy nevznese, neměly věcný důvod pro provádění dalších důkazů.

Pokud se týká žalobcem namítané nepoužitelnosti důkazů, krajský soud opět odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, když je pravdou, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu je akcentována důležitost svědecké výpovědi jakožto důkazního prostředku v rámci správního řízení; je-li možné ve věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007-106). Avšak v posuzovaném případě se dokazování neopíralo pouze o úřední záznam, což je podstatný rozdíl oproti rozhodnutí, na které se odvolává žalobce. V posuzovaném případě měl správní orgán kromě úředního záznamu k dispozici protokol o důvodném podezření z porušení právních předpisů a dále zejména fotografie prokazující skutečnost, že žalobce neměl v době spáchání přestupku uhrazen časový poplatek a současně, že neodstranil díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku z viditelného místa ve vozidle bez zbytečného odkladu po skončení platnosti tohoto kupónu. Za zcela nepochopitelné tak považuje krajský soud tvrzení žalobce o tom, že tato fotodokumentace nemá žádný vztah k prokázání přestupku dle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Z fotodokumentace naopak jednoznačně vyplývá, že žalobce neměl v době spáchání přestupku uhrazen časový poplatek a měl vylepen kupon neplatný, neboť na fotografii je zachyceno přední sklo žalobcova vozidla bez platného časového kupónu a s vylepeným časovým kuponem neplatným, jsou tak tedy jednoznačně prokázány formální znaky skutkových podstat obou přestupků dle § 42a odst. 2 písm. a) a e) zákona

o pozemních komunikacích, z nichž byl žalobce správními orgány uznán vinným. Krajský soud tak považuje i tuto námitku žalobce za nedůvodnou.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný žalovaný náklady řízení neuplatňoval.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 11. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně